

cení náhradních úroků z přeplacených zaměstnavatelských příspěvků k úhradě cen mouky za delší dobu než tři roky nazpět ode dne vrácení přeplatků, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 9122.

Živnostenské právo. — Policejní řízení trestní: * Okolnost, že konkrétní ustanovení živn. řádu, pro jehož přestoupení živn. úřad stranu potrestal, neobsahuje trestní normy, nečiní sama o sobě trestní nález zmatečným.

(Nález ze dne 16. března 1931 č. 174/30).

V ě c : Květoslav M. v H. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek živn. řádu.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Nálezem osp-é ve V. z 5. července 1928 byl st-I uznán vinným přestupkem § 11 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že provozoval neoprávněně obchod s dobyt看 (koupil před měsícem krávu od J. Ch., kterou hned prodal J. F.), a byl odsouzen podle § 132 a) živn. řádu k pokutě v částce 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 20ti dennímu vězení. Odvolání proti tomu podané bylo zamítnuto nař. rozhodnutím.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, vytýkající jako nezákonnost, že st-I byl odsouzen pro neoprávněné obchodování s dobyt看, ačkoli jest majitelem řeznické a uzenářské živnosti a jako takový oprávněn prodávati také nakoupený živý dobytek, jež ve své živnosti spotřebovati nemůže, pokud tato činnost není mu hlavním zdrojem výdělků.

Nss nemohl vejíti na věcné přezkoumání této námitky, neboť podle §§ 5 a 6 zák. o ss poskytuje ochranu proti správním úřadům jen, pokud se strana před nimi bezvysledně domáhala práva. Nesmí se proto zásadně přicházeti před nss s námitkami, jichž strany neuplatňovaly ve správním řízení a neposkytly tak úřadům možnost, aby se o nich vyslovily po stránce skutkové a právní. Shora zmíněnou námitku nepřednesl st-I ve správním řízení, ačkoli tak učiniti mohl zejména v rekursu podaném proti trestnímu nálezu I. stolice. Vznáší-li ji poprvé ve stížnosti podané k tomuto soudu, jde podle toho, co bylo uvedeno, o nepřipustnou novotu.

Ve správním řízení ovšem nebyla vznesena ani výtko obsažená ve stížnosti podané k nss, že nař. rozhodnutí i nález I. stolice jest nicotný, poněvadž I. a II. stolice odsoudila st-le pro přestupek § 11 živn. řádu, ač ustanovení to není ustanovením trestním. Přesto však musil se nss touto námitkou zabývati, poněvadž je v ní obsažena výtko, že trestní nález I. stolice i nař. rozhodnutí tento trestní nález potvrzující jsou akty ničící, zmatečné, ke kterézto okolnosti jest nutno přihlédnouti i z úřední povinnosti. Avšak nss neuznal výtku tu odůvodněnou.

I kdyby bylo správné stanovisko stížnosti, že § 11 živn. řádu není ustanovením trestním, nebyl by trestní nález, kterým byl st-l pro pře-stupek tohoto ustanovení odsouzen, ani nař. rozhodnutí, kterým byl tento trestní nález potvrzen, aktem zmatečným, ježto jde o výroky úřadů povolaných podle zákona k trestání přestupků živn. řádu. Nedostatek stížností vytýkaný — kdyby tu byl — zakládal by nikoli zmatečnost, nýbrž nezákonnost dotčeného správního aktu, proti které by se stěžovatel byl musil ovšem hájiti již v řízení správním.

Po té uvažoval nss o námitce vytýkající, že II. stolice rozšiřuje trestní nález osp. ve V. z 5. července 1928 na případy, jež vůbec nebyly předmětem trestního řízení před touto stolicí. — — — —

Č. 9123.

A d v o k á t i : * Ustanovení odst. 2 § 3 zák. č. 40/22 nezakládá pro ženy, vykonávající advokacii, jež pozbudou čl. státního občanství sňatkem, uzavřeným s cizincem, právního nároku, aby jim min. sprav. povolilo další výkon advokacie.

(Nález ze dne 16. března 1931 č. 5392/30).

V ě c : JUDr Blažena Z. v Bratislavě proti ministerstvu spravedlnosti o ponechání v seznamu kandidátů advokacie.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. sprav. žádosti st-lčině, aby obdobně podle úmyslu § 3 odst. 2 zák. č. 40/22 bylo jí povoleno, aby i po ztrátě čl. státního občanství mohla býti zapsána v seznamu kandidátů advokacie, neboť ustanovení o možnosti povolení takového bylo dáno v § 3 odst. 2 cit. zák. jen pro ženy vykonávající již advokacii. V § 6 téhož zák., jenž stanovil podmínku čl. státního občanství pro kandidáty advokacie, takového ustanovení není a nutno proto míti za to, že nebylo úmyslem zákonodárcovým výjimku právě uvedenou připouštěti také u kandidátek advokacie.

O stížnosti uvážil nss toto:

Předem musil se nss zabývati otázkou, zda nař. rozhodnutím bylo zasaženo do subj. práv st-lčiny.

St-lka opírá svůj nárok o ustanovení § 3 odst. 2 zák. č. 40/22, jež jest dáno o ženách vykonávajících advokacii, a dovozuje, že argumenta a majore ad minus nutno cit. ustanovení vztahovati i na kandidátky advokacie.

Nss nemusel se však vůbec zabývati otázkou, zda tento názor stížnosti jest správný, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemohla by st-lka pro sebe z cit. ustanovení nároku odvozovati, neboť § 3 odst. 2 cit. zák., který stanoví, že, pozbude-li žena vykonávající advokacii čl. státního občanství sňatkem uzavřeným s cizincem, může k její žádosti min. sprav. po slyšení advokátní komory povolit, aby advokacii dále vykonávala, nedává zřejmě ani advokátkám právního nároku, aby jim bylo dáno po-